

Marko Đorđević

Marko je jedna od najvećih bubnjarskih zvezda današnjice, kompozitor, profesor u čuvenoj školi Drummer's Collective u Njujorku... Nastupio je u Montrealu, na jednom od najprestižnijih festivala bubnjara, i... svi su pričali o njemu!

Tvoj prvi nastup je izgledao...

- Muzičar u principu ne razmišlja o tome, pogotovo ne nakon toliko godina bavljenja muzikom (u mom slučaju već skoro četvrt veka). Prvi put, i mnogo puta „posle prvog puta“ sve se odigralo veoma brzo... nastup proleti kao u nekoj magli, a u meni pomešani trema, uzbuđenje, pitanja o tome da li sam dobro odsvirao ...

Mnogo nastupa je prošlo pre nego što sam uspeo da „zauzdam i ukrotim“ vreme, da se zaista nađem u središtu muzike, bez smetnji koje dolaze zbog manjka iskustva. Cela priča nalazi paralelu u sportu - kakav je osećaj novopečenom bokseru kada uđe u ring sa nekim mnogo iskusnijim i obrnuto?

Čijih reči se uvek setiš kada ti je teško?

- Svaka teška životna situacija je nova i iziskuje rešenje različito od onoga koje sam upotrebio da bih izašao iz prethodne „krize“. Zbog toga mi vodilje nisu tuđe reči, nego moja potreba da promenim situaciju i zamenim je nečim što mi više

COSMO
NAJ :))

odgovara. Oni koji me vole ne moraju ništa da mi kažu - ljubav koju dobijam od njih znači mi više od svega, a motiv koji dolazi iz želje da ih učinim ponosnim zaista je veliki. Ako se ičega setim, to su ljudi koji uspevaju da se izbore sa svojim problemima uprkos preprekama prema kojima su moje smešne. I naravno, smisao za humor, kao deo odbrane od svih nedaća...

Šta si najhrabrije uradio u životu?

- Nisam kockar, niti sklon riziku. Verujem u razvijanje talenta kroz rad, disciplinu, apsolutnu predanost i posvećenje... A, za sve to ne treba mnogo hrabrosti. Kada me ljudi ovo pitaju, obično misle na moj odlazak od kuće sa 16 i po godina. Ali, to nema veze sa mojom hrabrošću, već sa ogromnom željom. To je bila hrabrost mojih roditelja, ali i njihova dobra procena da u tome nema ničeg riskantnog.

Tvoj drugi instrument je...

- ... klavir... Smatram da bi svako, ko se kao izvođač bavi modernom muzikom, morao bar da se „snalazi“ na bubnjevima i klaviru, bez obzira koji instrument svira. A, ukoliko je zainteresovan za kompoziciju i aranžiranje, taj se zahtev množi sa 100. Bubnjevi su ritmička osnova, a na klaviru je najjednostavnije izložena harmonsko-melodij-ska komponenta muzike.

Vrlo rano si ušao u svet odraslih, ali i postao zvezda u muzičkom svetu. Da li bi nešto uradio drugačije?

- Ulazak u svet odraslih bio je trenutak kada sam razumeo da su svi oni, baš kao i ja, još uvek deca. U našoj civilizaciji mi se čini da je razlika između deteta i odraslog čoveka suštinski sadržana u meri uzdržanosti koju „ozbiljan odrastao čovek“ mora da ispolji da bi ga ozbiljni odrasli ljudi ozbiljno shvatili. Koliko kreativnosti, dobre volje i zdrave energije ljudi drže „pod ključem“ da ne bi ispali detinjasti u očima drugih.

Šta je tvoj neostvareni san?

- Ostvareni snovi ne postoje, što znači da ne postoji ni njihova antiteza! To čovek shvati kada mu se neki snovi „ostvare“, a on nastavlja da ih sanja... Ma koliko to surovo zvučalo, realnost je sve ono što smo ostvarili, kao i sve ono što nismo. Snova ima dovoljno da me motivišu još barem 100 godina.